

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

«ΥΜΕΙΣ ΕΣΤΕ ΝΑΟΣ ΘΕΟΥ ΖΩΝΤΟΣ»
(Β΄ Κορ. 6,16)

Ο Θεός έγινε άνθρωπος, για να κάνει τον άνθρωπο Θεό. Ο Θεός ενσαρκώθηκε για να θεωθεί ο άνθρωπος. Ο Θεός έγινε σάρκα, για να γίνει ο άνθρωπος πνευματοφόρος και πνευματοκίνητος.

Ο Θεός, παίρνοντας την ανθρώπινη σάρκα, πρώτος την κάνει ναό της θεότητάς του. Ο ίδιος ο Κύριος το σώμα του το ονομάζει ναό: «Λύσατε τον ναόν τούτον, και εν τρισίν ημέραις εγερώ αυτόν. Είπον ουν οι Ιουδαίοι· τεσσαράκοντα και εξ έτεσιν ωκοδομήθη ο ναός ούτος, και συ εν τρισίν ημέραις εγερείς αυτόν; Εκείνος δε έλεγε περί του ναού του σώματος αυτού. Ότε ουν ηγέρθη εκ νεκρών, εμνήσθησαν οι μαθηταί αυτού ότι τούτο έλεγε, και επίστευσαν τη γραφή και τω λόγω ω είπεν ο Ιησούς (Ιω. 2, 19-22). Το «υμείς εστέ ναός Θεού ζώντος» βρίσκει την εφαρμογή του εν πρώτοις και κυριολεκτικά στον Θεάνθρωπο Χριστό, στο πρόσωπο του οποίου «κατοικεί παν πλήρωμα της θεότητος σωματικώς» (Κολ. 2, 9), μετά στην Θεοτόκο Μαρία και μετά σε όλους τους αγίους.

Η κατάσταση που ο άνθρωπος γίνεται ναός αρχίζει με το άγιο βάπτισμα. Το βάπτισμα είναι θάνατος του παλαιού πεπτωκότος ανθρώπου και δημιουργία του νέου. Είναι νέα δημιουργία κατ' εικόνα Θεού· είναι καινός τρόπος λοχείας μέσα στην μήτρα της Εκκλησίας, την κολυμβήθρα· είναι παράδοξος τρόπος δημιουργίας εκ νέου του ανθρώπου. Λέγει ο άγιος Χρυσόστομος: «Στη πρώτη δημιουργία του ανθρώπου χρησιμοποιήθηκαν ως υλικά νερό και χώμα. Στην δεύτερη χρησιμοποιούνται νερό και Άγιο Πνεύμα (Ε.Π.Ε. 13,114·131). Με το Άγιο Πνεύμα πλάθεται, μ' αυτό δημιουργείται, όπως ακριβώς ο Χριστός στη μήτρα της Παρθένου» (Ε.Π.Ε. 22,204). Χωρίς συνουσία, χωρίς φυσική σπορά, όπως συνέβη και με τη γέννηση του Χριστού. Μπορούμε να πούμε ότι η γέννηση που συντελείται με το βάπτισμα αποτελεί επανάληψη και συνέχιση της δι' Αγίου Πνεύματος γεννήσεως του Χριστού.

Η θέωση που παρέχεται με το βάπτισμα συμπληρώνεται με το Χρίσμα κατά το οποίο ο πιστός ενώνεται με το Άγιο Πνεύμα και λαμβάνει τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος. Με το άγιο μύρο σφραγίζεται ο πιστός σταυροειδώς και παίρνει τη «σφραγίδα της δωρεάς του Αγίου Πνεύματος». Έτσι το σώμα μας «ναός του εν ημίν Αγίου Πνεύματος εστί» (Α΄ Κορ. 6,19).

Η θέωση ολοκληρώνεται με τη θεία Ευχαριστία. Με το βάπτισμα γεννιέται ο καινούργιος άνθρωπος «εξ ύδατος και Πνεύματος» (Ιω. 3,5), με τη θεία ευχαριστία τρέφεται, όπως ακριβώς το νιογέννητο μωρό με το γάλα της μητέρας του. Στη θεία

ευχαριστία δεν έχουμε απλή εν τη πίστει κοινωνία του σώματος του Χριστού αλλά πραγματική αυτού μετοχή. Ο πιστός αναμιγνύεται προς το σώμα του Χριστού, συμπλέκεται, συνυφαίνεται, συνοσιούται, ανακράται, αναμιγνύεται, ενώνεται, θεούται (πρβλ. Χρυσοστόμου έργα. Ε.Π.Ε. 23,404). **Συνεχίζεται έτσι στη θεία ευχαριστία το μυστήριο της ενσαρκώσεως του Χριστού.** Όπως ακριβώς ενώθηκε ο Χριστός με την ανθρώπινη φύση στη μήτρα της Παρθένου και έγινε Θεάνθρωπος, έτσι με τον άρτο της θείας ευχαριστίας ενώνεται κάθε πιστός μ' αυτόν και γίνεται ανθρωπόθεος (πρβλ. Ε.Π.Ε. 18Α,86). Γι' αυτό ο απόστολος Παύλος ελέγχει αυστηρά τους πορνεύοντες Κορινθίους λέγοντας: «Ουκ οίδατε ότι τα σώματα υμών μέλη Χριστού εστί; Άρα ουν τα μέλη Χριστού ποιήσω πόρνης μέλη» (Α΄ Κορ. 6,15).

Βεβαίως η αδυναμία του μεταπτωτικού ανθρώπου τον αναγκάζει πολλές φορές να λερώσει το βάπτισμα του και να διώξει μακριά του το Άγιο Πνεύμα. Αλλά η σωτηρία δεν χάθηκε. Η θύρα της βασιλείας του Θεού δεν έκλεισε οριστικά. Υπάρχει η μετάνοια, **το μυστήριο της εξομολογήσεως** που είναι το βάπτισμα των δακρύων και το οποίο μας πλένει όσες φορές κι αν κηλιδώσουμε το λευκό χιτώνα που πήρε η ψυχή μας με το βάπτισμα.

Με τη συμμετοχή λοιπόν στα μυστήρια της Εκκλησίας γίνεται ο άνθρωπος ναός του Θεού. Αλλά και με τη άσκηση να βιώσουμε το ευαγγέλιο και την προσευχή εν έργω και λόγω. Ο κάθε χριστιανός πρέπει να εφαρμόζει τα βιβλικά «Μιμηταί μου γίνεσθε ως καγώ Χριστού» (Α΄ Κορ. 11,1) και «Αδιαλείπτως προσεύχεσθε» (Α΄ Θεσ. 5,17)· και το πατερικό «Μνημονευτέον Θεού μάλλον ή αναπνευστέον» (Γρηγόριος Θεολόγος). Ο άγιος Γρηγόριος ο Σιναΐτης λέγει χαρακτηριστικά: Ο νους μοιχεύει μόλις αποστεί «της του Θεού μνήμης», δηλαδή μόλις παύσει να λατρεύει και να προσεύχεται.

Ο ναός του Θεού παραμένει ναός, όσο καιρό παραμένει «οίκος προσευχής» (Ησ. 56,7), όσο η λατρεία του Θεού, λαμβάνει χώρα σ' αυτόν. Μόλις αυτή σταματήσει, μετατρέπεται σε «σπήλαιο ληστών» (πρβλ. Ματθ. 21,13, Μάρκ. 11,7, Λουκ. 19,46). **Τότε πονηροί λογισμοί, νοσηρά αισθήματα και πράξεις διαβολικές κατοικούν σαν ληστές μέσα του.** Και τελικά ο άνθρωπος μετατρέπεται ολοκληρωτικά σε «σπήλαιο ληστών». Άνθρωπος που αποφεύγει το έργο των αγγέλων, γίνεται δούλος των ηδονών και των παθών, συναναστρέφεται με τους δαίμονες, λέγει ο άγιος Χρυσόστομος.

Γι' αυτό και ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς σε ομιλία προς τους πιστούς του, οι οποίοι λόγω του τρύγου είχαν εγκαταλείψει τον εκκλησιασμό και την προσευχή, προειδοποιεί με έντονο ύφος ότι: «**Νους αποστάς του Θεού, ή κτηνώδης γίνεται ή δαιμονιώδης,** και των όρων αποστατήσας της φύσεως επιθυμεί των αλλοτρίων και κόρον φιλοκερδείας ουκ οίδε· ταις σαρκικαίς επιθυμίαις έκδοτον εαυτόν ποιεί, και μέτρον ηδονής ου γινώσκει».

Σήμερα ειδικά, που ο σύγχρονος κόσμος επιβάλλει τον εαυτό του και το φρόνημά του με πολυποίκιλους τρόπους (με το βιβλίο, με την επιστήμη, με την εικόνα, με την εφημερίδα, με την επικοινωνία και τον τουρισμό, με το ραδιόφωνο, με τη μόδα, με πλήθος παραστάσεων που αιχμαλωτίζουν κυριολεκτικώς όλες τις αισθήσεις του

ανθρώπου και τον ίδιο τον άνθρωπο), τα λόγια των πατέρων αποκτούν ιδιαίτερα σημασία. Εάν προσθέσουμε στα πιο πάνω την «αλαζονεία του βίου» που υπάρχει μέσα μας, το «φρόνημα της σαρκός», την αμαρτία, αλλά και την ενέργεια του σατανά, καθίσταται φανερό ότι μόνο όταν έχει κανείς «την Θεού έννοιαν αντί αναπνοής εν πάσι», όπως λέγει ο άγιος Πέτρος ο Δαμασκηνός, θα δυνηθεί να παραμείνει «δίκαιος ενώπιον του Θεού, πορευόμενος εν πάσαις ταις εντολαίς και δικαιώμασι του Κυρίου άμεμπτος» (Λουκ. 1,6).

Ο άνθρωπος είναι εκ της φύσεώς του λατρευτικό όν. Όταν δεν λατρεύει τον αληθινό Θεό δια της πίστεως, της προσευχής, της ζωής και υπακοής στο θείο θέλημα, το λατρευτικό του είναι αναζητεί διέξοδο στην ψευδολατρία, την σαρκολατρία, τον εγωισμό, την φιλαργυρία και την ειδωλολατρία πάσης μορφής και είδους.

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης